

PREGUEM GUIATS PER SANT JOAN BAPTISTA DE LA SALLE (CONFERÈNCIA QUARESIMAL)

1. – Preàmbul

Estem celebrant els 100 anys de la creació de la vostra Associació d'Antics Alumnes de La Salle Tarragona i encara tinc ben present la Trobada de GG i AS a Cambrils, a la Casa Sant Josep, per celebrar la festa anyal del Patró de la Casa i del nostre Institut. Allà vam poder conèixer i gaudir de la vostra tasca centenària en molts camps y molt especialment totes aquelles relacionades amb la **Setmana Sant de Tarragona**, on la vostra Associació hi ha estat sempre molt implicada. Aquest acte n'és una prova ben evident.

Aprofitant, doncs, aquesta avinentesa se'm va convidar a participar en els actes de la Setmana Santa d'enguany, fent aquesta **Conferència quaresmal**.

Ho faig amb molt de gust, com ja ho vaig fer la **Setmana Santa** de l'any passat, llegint una de les 7 paraules de Jesús a la Creu, perquè estic ben convençut que allò de què vaig parlar i que avui us parlaré ara i aquí és quelcom de molt important per a la vostra Associació, perquè ha estat l'esperit que hi ha hagut per sota de tot plegat....L'esperit, l'ànima, el motor, la força...en els iniciadors, de la vostra Associació d'AA, Germans i Associats conjuntament i en els continuadors, per tal d'arribar on heu arribat i haver fet tot el que heu fet fins aquí.

D'entrada, la meva enhorabona i el meu desig de poder seguir molts més anys. Crec que podem i podeu estar ben segurs que, en el fons de tot aquest llarg itinerari, de manera implícita o explícita, hi ha hagut la presència de Déu, mitjançant la pregària i el guiatge de S. J. B de La Salle.

Una prova de vida, d'ànima, de força i d'esperit és el que avui fem aquí, i ja farà ja 10 anys que ho esteu fent. És aquesta **Conferència quaresmal** que vol ser una renovació espiritual, que ens vol portar nova saba i saba de la bona, car això és **LA PREGÀRIA**.

Pregària a la qual es refereix el Papa Francesc en el seu **Missatge per a la Quaresma del 2018**, quan diu: "**Què podem fer?** Si veiem dins de nosaltres i al voltant nostre els signes que abans he descrit, l'Església, la nostra mare i mestra, a més de la medicina a vegades amarga de la veritat, ens ofereix en aquest temps de Quaresma el dolç remei de la **pregària, l'almoina i el dejuni**. El fet de dedicar més temps a **la pregària** fa que el nostre cor descobreixi les mentides secretes amb les quals ens enganyem a nosaltres mateixos, per a cercar finalment el consol en Déu. Ell és el nostre Pare i desitja per a nosaltres la vida."..." Convido especialment els membres de l'Església a emprendre amb zel el camí de la Quaresma, sostinguts per l'almoina, el dejuni i la pregària. Si en molts cors a vegades fa la sensació que la caritat s'ha apagat, en el cor de Déu no s'apaga. Ell sempre ens dona una nova oportunitat perquè puguem començar a estimar de nou."

Pregària que és vida, que és sentit, que és força, que és esperança i confiança en Déu i en el futur de la nostra Associació, un futur ple de sentit, de força i de vitalitat.

Recordem, sobretot, que som en temps de **Quaresma** i que la **Quaresma** és temps de **pregària, almoïna i dejuni**. Per això que, d'entrada, ja us convido a pregar amb l'Evangelí de Jesús tot dient:

**“Senyor, que amb el dejuni em buidi de tantes noses que m’encadenen.
Senyor, que amb l’almoïna recobri la joia de donar gratuïtament.
I, Senyor, que amb la pregària me n’adoni de l’amor entranyable amb què m’estimes.”**

Però, per a la conferència d'avui, ens quedarem amb la primera paraula: **LA PREGÀRIA i la PREGÀRIA guiats i animats per La Salle.**

Ho farem amb l'ajuda d'un llibre escrit pel **Germà Antonio Botana**, expert en espiritualitat lasal·lina i gran promotor de l'Associació i la participació dels nostres col·laboradors en els el carisma i l'espiritualitat lasal·liana, gràcies a una Església de comunió i participació dels seglars, en virtut del seu baptisme que els incorpora de ple a la vida de l'Església.

Farem, doncs, un viatge pel camí de la **pregària** i no com a curiosos o estudiosos o investigadors, sinó com a cristians, creients i fidels seguidors de Jesús. Perquè l'important no són les paraules sobre la pregària. L'important és i serà sempre **PREGAR**.

2. – Entrem en matèria

Entrant, doncs, en el tema de la **pregària**, en primer lloc, veurem una perspectiva global del **camí** per on ens mourem. També, **algunes condicions** que haurem de tenir en compte i **les ajudes** que podem trobar. Un camí on poder veure, de seguida, on és el **nord i el sud**, i quins són els **llocs més significatius** i els **passos més importants**. Els **terrenys** pels quals ens mourem, les **pistes i motivacions** i, finalment, les **condicions** per poder fer aquest camí amb èxit.

Aquesta guia de viatge que seguirem pel **camí de la pregària o per l'aventura de l'oració** neix de l'experiència d'un home amb carisma: **Joan Baptista de La Salle**. I va dirigida, en especial, a tots aquells que ens sentim i vivim en sintonia amb aquest carisma, vinculat a un ministeri eclesial que és el de l'educació cristiana de nens i joves, especialment dels més desfavorits. **Per tant, a tots nosaltres.** Aquesta serà la part més important. La Salle i la seva **Explicació del Mètode d'Oració (EMO)** serà el **nostre guia i mestre d'oració.**

3. – Comencem, doncs, parlant del nostre model i tres moments de la nostra pregària

D'entada, prendrem com a acompanyant Bartimeu, el cec de l'Evangelí de Marc (Marc 10,46-52)

(Veureu que, a partir d'ara, aniré alternant la 3a i la 1a persona, segons vulgui generalitzar o personificar més el que estigui dient. Perquè veureu que, en els moments més importants i personals, utilitzo la 1ª persona, perquè cada u de vosaltres es pugui sentir més interpel·lat i més implicat.)

3.1.- Hi ha un primer moment: A la vora del camí

“Al voral del camí... assegut,

demanant almoïna als qui per allà passaven, hi havia un cec nomenat Bartimeu.

Un dia va sentir dir que passava Jesús de Natzaret.

Bartimeu es digué: “Aquest és un profeta poderós. Ell pot tornar-me la vista. ¡És l’ocasió!”·

I va començar a cridar:

- ¡Fill de David, Jesús, tingues compassió de mi!

Molts li deien que callés, però ell cridava cada vegada més:

- ¡Fill de David, tingues compassió de mi!

Això ja és oració

Tot home creient, per poc que ho sigui, desenvolupa alguna forma d’oració, encara que només sigui de “recordar-se de santa Bàrbara quan trona”...

Un nivell molt elemental d’oració és aquest: en les meves necessitats o problemes (malaltia, perill, fracàs, soledat, desconcert...) quan sembla que em falla tot agafador humà, llavors giro la mirada vers aquest Ésser que tot ho pot, i li demano que m’ajudi, que em concedeixi el que jo no puc obtenir pels mitjans naturals.

És **una oració de petició** “forçada per les circumstàncies”...

A més, i ja seria un nivell més profund, aquesta **oració de petició** pot anar fonamentada en una actitud de confiança en la bondat de Déu, perquè Ell vol el nostre bé... Això ja és més positiu.

Però encara podem afegir que és Jesús mateix qui avala aquest tipus d’oració, quan ens diu: **“Demaneu i us serà donat,... doncs el qui demana rep, i el qui busca, troba, i al qui truca, Déu li obrirà la porta... doncs si vosaltres, que sou dolents, sabeu donar coses bones als vostres fills, quant més el vostre Pare que està en els cels les donarà als qui les hi demanin!” (Mt. 7,7-11).**

I, no solament demanar. També, comunicar-m’hi

L’oració s’enriqueix, quan no em limito a demanar, (a dipositar peticions a la “bústia”) sinó que m’adreço a Déu com a Aquell que m’escolta, perquè està interessat per mi: li explico el que em passa, els meus projectes i li dono gràcies per tot el que rebo d’Ell...

Aquesta consciència filial que es manifestava en l'oració de petició, aquí ja es desenvolupa una mica més. Va més enllà i es transforma en un cert diàleg amb Déu.

Però, aquesta imatge de la "bústia" ens posa en guàrdia contra certes deformacions en què podem caure en aquests primers passos del nostre camí d'oració:

- *Potser que així m'oblidi que Déu no està solament per escoltar i atendre el que jo li digui o li demani. També té alguna cosa a dir-me o a demanar-me.*

Però, aquest fet pot ser un estímul per posar-nos en camí.

Hi ha un altre tipus d'oració que sembla també "forçada per les circumstàncies" i sorgeix en la persona espiritualment sensible, encara que no sigui molt "practicant". Podríem dir-ne "**oració d'interpel·lació**", i s'expressa freqüentment en els salms. L'home que es troba davant la injustícia, l'opressió del dèbil, el sofriment de l'innocent, la desgràcia inesperada... tendeix a rebel·lar-se per dintre i increpa Déu dient: ¿Perquè permets aquesta situació?

Perquè, quasi al mateix temps, descobreixo una altra realitat: que Déu, en comptes de respondre, potser prefereixi callar. Des d'aquesta presa de consciència, arribo al **gran llindar de l'oració cristiana**: el reconeixement de "**l'alteritat**" de Déu. És a dir, **Déu és "Altre"**, és diferent a mi. De vegades -o freqüentment- no l'entenc, no el puc manipular al meu antull, no puc obligar-lo a entrar en el meu joc, sóc jo qui ha d'entrar en el seu...

En aquest sentit, les interpel·lacions són abundants en els salms i també Jesús les fa servir:

- *Déu meu, Déu meu, ¿perquè m'has abandonat? (Salm 21,2)*
- *Fins quan, Senyor, seguiràs oblidant-me? Fins quan m'amagaràs el teu rostre? Fins quan he d'estar preocupat, amb el cor dolgut tot el dia? (Salm 12,2-3)*
- *Perquè m'amagues el teu rostre i oblides la nostra desgràcia i opressió? (Salm 43, 25)*

I, Jesús orava, així, molt i molt freqüentment. Orava en grup, en la sinagoga, però sobretot orava a soles.

Si Jesús pregava, ¿nosaltres, els seus seguidors, no hem de pregar, també?

Per això Jesús ens diu: "Si algú m'obre la porta... "Mira que sóc a la porta i truco. Si algú sent la meua veu i m'obre la porta, entraré a casa seva i menjaré amb ell, i ell amb mi" (Ap 3,20).

Quan **prego**, obro les portes de la meua vida a Déu i el deixo passar. I ell entra. Penetra en mi per purificar i transformar la meua vida.

I això fa que la història continuï i pugui ser una història interminable.

Quan decideixo endinsar-me en el camí de l'oració, comença per a mi una història interminable.

Història interminable, perquè serà una relació interpersonal amb Déu, que m'anirà portant per camins imprevisibles i em descobrirà el sentit, sempre nou, de la meua vida de cada dia...

3.2.- És el segon moment: És l'hora de fer un salt

... Llavors Jesús s'aturà i digué:

Crideu-lo.

Ells van cridar el cec, dient-li:

Coratge, aixeca't, ell et crida.

I el cec llençà el mantell,

es posà dret d'una revolada (saltà)

i se'n va anar cap a Jesús.

I, així, és com comença l'aventura, una nova aventura, la seva i la nostra, de la pregària...

L'oració com aventura – ja no com a repetició d'allò sabut - comença quan decideixo sortir **“a l'encontre de”** i descobrir-lo **“com a persona”**. Em dic a mi mateix: **Vaig a trobar-me amb Ell, vull conèixer el seu rostre, vull sentir-lo dintre meu...**

I això mateix començo a dir-ho a Déu, repetidament, insistentment, com ho fa el salmista (i els molts “salmistes” que hi ha hagut al llarg de la història... i nosaltres també)

(Viem-ne alguns salms):

- ***“Sento dins del cor: “Busqueu el meu rostre”. El teu rostre buscaré, Senyor, no m'amaguis el teu rostre” (Salm 26,8).***
- ***“Com la cérvola es deleix per les fonts d'aigua, també em deleixo jo, per tu, Déu meu. Tot jo tinc set de Déu, del Déu que m'és vida, quan podré anar veure Déu cara a cara? (Salm 41,2-3)***
- ***“Tu ets el meu Déu, Senyor; jo et cerco. Tot jo tinc set de tu; per tu es desviu el meu cor, com terra eixuta, sense una gota d'aigua.” (Salm 62,2)***
- ***“Caminaré en la presència del Senyor, en el país de la vida.” (Salm 114,9)***

Això que està al començament de l'oració és, en realitat, **la finalitat de l'oració: trobar-me amb Déu, cara a cara.**

Ja que la pregària, per sobre de tot, és una manera de viure.

Quan una persona se situa en aquesta aventura, l'oració, adquireix, una manera de viure, feta de **presència i relació**: la vida transcorre en la presència de Déu i es teixeix en la relació personal amb Ell.

És aquell estil que Abraham, el pare dels creients, havia fet seu, segons el que Déu li havia proposat: **“Camina en la meva presència amb lleialtat”** (Gn 17,1).

Però, després vénen els temps forts...

Santa Teresa ens ofereix una imatge molt suggestiva per a comprendre aquesta relació entre l'esforç de l'home i el regal de Déu en l'oració. **L'omplir-se de Déu** s'assembla a **treure aigua d'un pou molt profund**, amb un cub i una corda. Per a d'altres, és com treure aigua del mateix pou, però **amb l'ajuda d'una sínia**. Altres porten aigua del riu **a través de sèquies**, amb molta més abundància i facilitat. Finalment, també hi ha qui rega el seu hort **per l'aigua de pluja**, sense cap esforç per la seva part, llevat de disposar del terreny... (Això ens diu Santa Teresa)

I això vol dir que, a uns Déu els dona **l'aigua de pluja**, quan tot just han començat el seu procés d'oració. Altres, en canvi, es passen o es poden passar tota la vida **traient aigua amb comptagotes...**

Tanmateix, hem de mirar de ser proactius i comencem per posar el cub per treure aigua i per això necessitem: (Què?) (tres coses)

Primer: TEMPS: És el primer que demana l'oració, el que més ens sol costar de posar, el que primer es retira quan l'oració no ens satisfà o quan pensem que tenim coses més importants i urgents a fer...

*Ens podem fer o, potser ja ens hem fet, aquesta pregunta: **¿Quant de temps s'ha de dedicar a l'oració?*** Aquesta és una mala pregunta. Millor m'hauria de dir: **¿Quant temps vull dedicar a l'oració?** La resposta dependrà del camí que porti fent en aquesta aventura, de com sento dins meu el desig de trobar-me amb Déu, de les meves circumstàncies concretes –familiars, de treball, de salut...

Segon: LLOC: Com que vivim en un estat de dispersió, ens podrà costar molt. Per això, el que haig de preparar, sobretot, és **el lloc del meu interior** i ajudar-me dels elements materials que poden facilitar la meva atenció: silenci, música, llum, altres signes...

I, tercer: RECOLLIMENT: L'exercici que consisteix en **buscar el lloc interior de la meva persona per fer oració**, La Salle en diu **recolliment**. Em deixo arrastrar per la força de l'Esperit, que em condueix *vers el centre del meu ésser*.

I, una vegada que comenci, sempre hi ha uns pas més a fer, una pàgina més per escriure...

El mètode lasal·lià, per exemple, ens ensenya a llegir la **presència de Déu** en la nostra vida, i a llegir el **misteri de Crist**, que s'està revelant en aquest món, en els nostres deixebles, en nosaltres mateixos i en el nostre entorn.

3.3.- En el tercer moment: ens posem en camí amb el nostre guia i fundador: S.J.B. de La Salle

... Jesús li preguntà:

- ¿Què vols que faci per a tu?

El cec li va contestar:

- Mestre, que torni a veure.

Jesús li digué:

- Vés, la teva fe t'ha salvat.

A l'instant, Bartimeu recuperà la vista,

i s'afegí als qui seguien Jesús

en el seu camí. (Mc 10,46-52)

Joan Baptista pot ser guia, primerament, pel seu propi itinerari, per la seva experiència personal d'oració, de cercador de Déu, de profeta atent als signes que li anuncien l'arribada o el voler de Déu. Per les dificultats que hi va haver d'experimentar en moltes ocasions, ja que, en més d'una ocasió, Déu el deixà en el silenci, no se li feu fàcil. Per això, **Joan Baptista** coneix el camí i, per això, pot ser un bon expert.

Ell és, a més, **un mestre d'oració**. Ho és per l'ensenyament que ens ofereix sobre l'oració al llarg de tota la seva obra, en especial en moltes de les seves meditacions, les seves cartes i la seva **Explicació del Mètode d'Oració (EMO)**. (Sant Joan Baptista de La Salle: *Obras completes - Volum 1 - pàgines 197 a 278 - traducción, introducción general y presentación de cada obra a cargo del Hermano José Maria Valladolid-Ediciones San Pio X*). **Aquesta obra serà el nostre referent i és l'última obra que va escriure La Salle, ja al final de la seva vida.**

Sobretot, **La Salle** és un **mestre d'oració** perquè va haver d'acompanyar a moltes persones en el camí de l'oració i sap quines són les ensopegades més freqüents, atrau l'atenció sobre allò que és essencial i relativitza el que és accessori i instrumental.

Com a **guia d'oració** que és, acompanya l'aprenent i tracta d'ajudar-lo a trobar el camí que més li convingui. Sobretot, la preocupació del guia es ajudar a l'aprenent que reconegui el vertader Mestre d'oració, l'Esperit Sant, i es posi sota la seva direcció. Per això, el nostre guia **Joan Baptista de La Salle**, insisteix tantes vegades a través de tot el seu ensenyament sobre la necessitat de **restar atents a les inspiracions de l'Esperit Sant** i a deixar-se conduir per Ell, i ofereix criteris per poder distingir entre les pròpies il·lusions i les inspiracions de l'Esperit.

I el nostre guia ens fa aquesta pregunta: ¿Desitges que t'acompanyi en aquest camí d'oració que has decidit començar, o en què estàs, des de fa temps? Però que vols millorar? Compta amb mi, però et confesso que no em va ser fàcil. És que la meua experiència com a guia o acompanyant d'oració està bolcada en paraules i imatges que

són de fa tres segles. Ni la teologia que jo vaig estudiar, ni l'antropologia que llavors vivíem, et resultaran molt familiars.

Encara que La Salle ens parli amb textos que va deixar escrits i poden seguir essent intel·ligibles, m'he permès fer-ne una adaptació als termes i expressions de la nostra època i de l'Església d'avui. Així ens serà més fàcil captar-ne l'esperit.

4. - Comencem a caminar (que aquesta és la part més important), perquè comencem l'aventura d'introduir-nos en la pregària, tot fent un viatge cap a l'interior de la persona, cap a l'arrel, perquè l'oració és un llarg viatge que volem fer guiats per Sant JBD La Salle.

Abans de començar, però, convé ser ben conscients de quelcom que hem de conèixer i que necessitarem, per tal de fer profitosament aquest camí.

Podem fer-ho preguntant-nos: ¿Com començaria un mètode modern d'oració, d'acord amb la sensibilitat actual?

¿Potser podria ser així?:

Si vols aprendre a fer oració, comença per buscar un lloc tranquil i silenciós. Tal vegada pot ajudar-te una música de fons, suau i relaxant. Posa davant teu alguns símbols que captin la teva atenció: una icona, un ciri encès... Seu còmode, tanca els ulls, dedica uns minuts a distendre els músculs del teu cos. Després, concentra't amb alguns dels símbols que tens davant i pensa que Déu és aquí amb tu...(així hem après a fer-ho a través de HARA...)

Primer de tot, necessitem buscar o crear l'ambient propici per a l'encontre, per "fer-te present" tu mateix i trobar-te amb el "Tu de Déu". Si estàs tens o nerviós, necessitaràs calmar-te. Si estàs preocupat o distret, necessitaràs quelcom que t'ajudi a concentrar-te...

...Perquè, l'ORACIÓ és una "ocupació interior"

Per a La Salle "*L'oració mental és una ocupació interior, això és, una aplicació de l'ànima a Déu*" (*Explicació del mètode d'oració - EMO nº 1*)

"Oració mental" o "oració personal" o "oració del cor" o "oració interior"... són diverses formes de referir-nos al mateix. És l'oració que es fa a l'interior de la persona. L'important, ara, és distingir-la de "*l'oració vocal*", *la que solem fer per resar comunitàriament, o també la que realitza la persona individualment quan*

“recita” pregàries, més o menys prefabricades... (A l'Eucaristia hi ha molts moments d'oració vocal.)

“Se'n diu interior perquè no és solament una ocupació de la ment, sinó que ho és de totes les potències de l'ànima. I, perquè, per a ser del tot pura i sòlida, s'ha de practicar en el fons de l'ànima...” (Explicació del mètode d'oració - EMO nº 3).

Ho podem fer de dues maners.

-**En la primera**, ens fixarem en la globalitat de la vida d'oració, abans que sobre l'acte o la circumstància concreta d'oració. Més exactament, entenem l'oració com un camí que dura tota la vida, un camí de recerca i trobada, de purificació interior i d'obertura a Déu.

-**En la segona**, aquest camí és un repte que es dirigeix a l'interior de la persona. Aquesta recerca de Déu, aquest esforç per unir-nos a Ell ha de fer-se entrant en un mateix, en el **fons de l'ànima o del cor** (són imatges de significat similar). Més endavant, parlarem de diversos llindars per **entrar en la presència de Déu**. Però tots aquests llindars acaben remetent-nos a aquest lloc d'encontre i diàleg que és el **cor** de la persona, el **fons** d'un mateix, perquè només així és possible contemplar Déu i escoltar la seva veu. I només des d'aquest lloc és possible obrir-se a la presència de Déu, reconèixer-lo i celebrar-lo fora d'un mateix.

Però no podem perdre mai de vista l'horitzó que orienta el camí de la nostra oració...

Per això, fixem-nos en el que podríem dir **l'horitzó** del nostre camí, **la direcció** que ens orienta: té una particularitat i és que no està solament al final del nostre camí, sinó que en formem part i, no obstant, queda sempre més enllà de les nostres forces.

L'horitzó d'aquest viatge vers l'interior està ja contingut en el significat que donàvem abans a terme: l'interior de la persona (**el fons del cor**) és el lloc d'encontre amb Déu. I, si l'oració mental és **una ocupació interior**, és perquè, en realitat, el que hi fem és **conèixer Déu i estimar-lo (Explicació del mètode d'oració - EMO nº 5).**

DAVID FOSTER (ISBN 9788429318272) en el seu llibre “*La crida d'allò profund. Aprofundir en l'oració*” ho diu així: “Penso en l'oració com a l'exploració de la nostra **'orientació vers Déu'** [Godwarness]. Amb aquesta expressió em refereixo a la forma en què ens veiem a nosaltres mateixos vivint **'des de'** i **'vers'** Ell, cercant-lo, però també essent conscients que estem contínuament en la seva presència”.

Amb paraules del nostre Fundador, podem dir que aquesta és: **“la principal ocupació de l'ànima en l'oració verdaderament interior. (Explicació del mètode d'oració – EMO nº 6),** que no és el fruit d'un exercici més o menys afortunat,

sinó de cada pas amb què estem fent el camí de la nostra pregària, cercant, obrint-nos, deixant-nos omplir de Déu.

I arriba el moment de fer-nos aquesta pregunta clau: En què consisteix “l’ aquí i ara” de l’oració?

Ja tenim una visió panoràmica, a vista d’ocell, del procés que som invitats a desenvolupar. Ja hem vist **l’horitzó** que ens orienta. Apropem-nos, ara una mica més, **al mapa** per fixar-nos en **el camí**.

Veiem en què consisteix, com s’hi camina, com ens apropem a **l’horitzó** presentat i quins **passos haurem de fer...** Aquest és el **mètode** pròpiament dit i ens donarà la resposta a aquesta pregunta: *¿En què consisteix l’oració?*

La resposta haurà de concretar en **“l’ aquí i ara” el que abans hem vist com a horitzó del camí, per omplir-se de Déu i unir-s’hi interiorment.** Però, no podem perdre mai de vista que es tracta del **Déu de Jesús, que és aquest:**

- **És el Déu** del qual volem omplir-nos i al qual volem unir-nos, perquè és el Déu que s’ha manifestat en Jesucrist. No és una divinitat impersonal o abstracta.

- **És el Déu Trinitat**, que ha fet aliança amb la humanitat, que ha convertit la nostra història de salvació, que compta amb nosaltres com *instruments* de salvació perquè aquesta arribi a tothom i, en especial als petits i als pobres.

- **És el Déu** que se’ns revela en la seva Paraula escrita, però també en els signes de cada dia, llegits a la seva llum.

- En definitiva, la nostra oració es refereix a aquest Déu, que **està present i actua entre nosaltres.**

Perquè aquest Déu és PRESENCIA i MISTERI a la vegada

Presència i misteri són, doncs, dues perspectives de la mateixa realitat. L’acció d’orar (*o exercici de l’oració*) consisteix en l’encontre amb Déu, seguint aquestes dues perspectives. Poden ser dos moments complementaris entre sí, desenvolupats de manera consecutiva, un després de l’altre. I poden, també, superposar-se o fondre’s, perquè en realitat cada un està implícit o integrat en l’altre.

Anem a veure-ho, a continuació, amb dos actes diferents (**ja tindrem ocasió per “fondre’ls”**). Així podrem valorar millor els seus efectes.

- **El Primer és el la presència de Déu** que ens **“sorprèn”**, ens fa sortir de nosaltres mateixos, ens obre a Déu i a la seva Paraula, ens posa en alerta per a descobrir-lo en les seves criatures, i especialment en els seus preferits, els petits i els pobres.

- **Després, serà el seu misteri** que ens **“atrapa”**, ens meravella en revelar-nos l’obra del seu amor en nosaltres, en el món i en les criatures. I ens envolta en aquest mateix pla d’aliança que es fa carn en Jesús.

I, ara, toca una pregunta que, ben segur, ens hem fet més d’una vegada: Haig d’esforçar-me o em deixo emportar?

Sembla que el camí que se’ns va mostrant en el **mapa**, el que ens condueix a aquest **horitzó d’omplir-se de Déu i unir-s’hi interiorment**, consisteix en una relació interpersonal de l’orant amb la presència i el misteri (del pla salvador) de Déu.

¿Puc aconseguir-ho amb el meu **esforç** o és un **regal** de Déu?

Hi ha una resposta fàcil a aquestes doble pregunta: un “no” a la primera, i un “sí” a la segona. Però, no val. Perquè és cert que **l’esforç** personal és necessari, i el **regal** de Déu serà imprescindible per a caminar en el camí i abastar aquest horitzó a què ens hem referit. Aquestes dues forces, que semblen oposades, han de trobar-se, com a condició perquè pugui haver-hi **camí**.

-Des d’un extrem afirmem: **L’oració és un exercici que s’ha de fer amb ordre i esforç personal.**

- Des d’un altre, hem de reconèixer que **no hi ha més oració que la que suscita i sosté l’Esperit de Jesús.** En conseqüència, **deixem que sigui l’Esperit qui ori en nosaltres.**

Una vegada trobades les dues forces, ara sí, la primera ha de cedir espai a la segona, tant com sigui necessari. I aquí comença el **procés de maduració**, que és diferent en cada persona.

I, cal anar pas a pas, fent camí...

¿Com es fa el camí? ¿Com és el “pas a pas”? ¿Com s’expressa aquesta relació entre l’orant i Déu, (en la seva **presència**, en el seu **misteri**)? La resposta és també bastant senzilla: **“per un sentiment de fe, fonamentat en algun passatge de la Sagrada Escriptura (Explicació del mètode d’oració - EMO nº 14).**

El sentiment de fe és un impuls interior en què s’uneixen la voluntat i l’amor (el **“voler”** en el seu doble sentit). És a dir: **“Vull fer la teva voluntat”. “Et vull, t’estimo a Tu”.** És tota una tendència del meu ésser vers Déu.

Podríem comparar-ho amb el raig de llum blanca que es descompon en variats colors en passar per un prisma, i tots aquests colors s’integren novament per donar el raig de la llum blanca. Així és el **sentiment de fe**, que s’expressa de tantes formes, segons la disposició de l’orant i les reaccions que susciten en ell o ella la **presència** i el **misteri** de Déu; però al final tots aquests sentiments tendeixen a simplificar-se per tornar al simple acte de fe.

I, sempre, amb La Salle, guiats i sostinguts per la Sagrada Escriptura.

En combinar els dos elements, **fe i Sagrada Escriptura** es multipliquen les possibilitats de la nostra oració. Així, podem orar amb el sentiment de fe de Pere que diu a Jesús: ***Senyor, tu ho saps tot, tu saps que t'estimo*** (Jn 21,17), i a partir d'aquí desenvolupar – com un ventall- diversos sentiments de fe, d'adoració, d'agraïment, de confiança, de disponibilitat o de dolor per les pròpies errades, de petició de perdó per la meva debilitat i poca constància; d'unió a Crist, de sentiment enfortit per la seva presència en la meua vida, de sentir-me fill de Déu en Jesús... i oferir-nos-hi amb tot el que som i tenim...

Per acabar, només ens cal trobar el ritme amb què hem de caminar. Perquè, quan ens disposem a començar l'oració, hem d'aplicar tot el nostre ésser al que hem de fer. Però no ho fem "en abstracte", sinó des del que experimentem en aquestes circumstàncies en el nostre interior. Obre el teu ésser a Déu i deixa que el seu Esperit sigui el primer en fer brotar en tu l'oració.

El primer:

Comença dirigint la mirada a Déu.

La seva presència, el seu pla salvador, aquest és sempre el punt de partença en l'oració: no la teua bondat o misèria, sinó Déu mateix actuant pel seu amor i misericòrdia, pel seu poder salvador, o pels misteris (vida, accions, paraules) del seu Fill, o per les meravelles que va fer en Maria, i les continua fent en l'Església o en la teua pròpia vida.

Deixa, llavors, que el sentiment de fe es desplegui en adoració i acció de gràcies, lloança, benedicció, amor i confiança...

El segon:

Després, mira't tu mateix, però sempre en relació amb Déu.

És la teua situació de pecat, de misèria, de buit, de pobresa, d'infidelitat, de debilitat... la que es posa davant dels teus ulls, però no per quedar-t'hi encallat. El sentiment de fe es transforma ara en petició i súplica, invocació a la misericòrdia de Déu, penediment i desig de conversió, promesa de canvi i compromís amb l'Evangelí...

El tercer:

I torna, de nou, la mirada vers Déu, però unit a Jesús, que és *Camí, Veritat i Vida*, en qui el Pare ens ha revelat el seu amor, i pel qual caminem vers el Pare.

Busca, també, el recolzament de l'Esperit Sant i deixa't impulsar per Ell.

La fe s'expressa ara en sentiments d'unió amb Jesús, invocant l'Esperit, disposició a ser mitjancer de Jesús i el seu Evangelí, joia per sentir-te instrument en el qual Déu vol comptar per a la seva obra.

Aquest ritme ternari marca el desenvolupament d'un temps concret d'oració (el que sigui...uns moments...uns minuts...un quart d'hora...tot el temps que calgui i puguis...), però sobretot t'ajudarà a adquirir el reflex característic de l'oració cristiana i lasal·liana, que podem resumir dient:

*La nostra relació amb Déu neix en Ell,
no en la nostra voluntat de buscar-lo,
i ens porta a Ell, units amb Jesús
i de la mà del seu Esperit.*

Doncs bé, que el Bon Déu i La Salle ens ajudin a fer realitat tot aquest camí de pregària en les nostres vides.

Moltes gràcies per haver-me convidat, fet que m'ha permès reflexionar de nou sobre el tema de la pregària, que estic ben convençut que és un tema essencial i clau en les nostres vides de Germans, Associats, Signum Fidei i, sobretot, com a cristians.

Moltes gràcies i Bona Quaresma i, sobretot, Bona Pasqua!

Germà Josep Guiteras